

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE**

**A R R E S T**

**nr. 105.867 van 24 april 2002  
in de zaak A. 96.842/VII-23.568**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat P. MEULEMANS,  
                  kantoor houdende te 2800 MECHELEN,  
                  Koningin Astridlaan 143

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1.   de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2.   de minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 26 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat P. MEULEMANS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 4 oktober 1999 en verklaarde zich op 5 oktober 1999 vluchteling.

1.2. Op 21 juni 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 11 oktober 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 29 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Volgens de verklaringen van betrokkene, een Azerbeidzjaans staatsburger van Armeense origine, zou hij in 1953 geboren zijn te Chachmas (Azerbeidzjan). In 1980 zou hij met Y. A., een Azerbeidzjaans staatsburger van Armeense origine, gehuwd zijn met wie hij twee kinderen zou hebben. In februari 1988 zou hij samen met zijn gezin, na een Azerische aanval op hun dorp Otul (Azerbeidzjan), geëvacueerd zijn door Russische troepen naar Etchmiadzine (Armenië). Betrokkene zou er als vluchteling geregistreerd zijn maar het Armeense staatsburgerschap zou hij er niet kunnen verkrijgen hebben. In 1995 zou betrokkene er een stuk grond gekocht hebben waarop hij abrikozen zou gecultiveerd hebben. Op 1 augustus 1999 zou hij er het bezoek gekregen hebben van vijf mannen waaronder 'T.', die bevriend zou geweest zijn met de vice-minister van defensie Manwel Grigorian. Betrokkene zou door hen zijn

beledigd (Turk). Op 10 augustus 1999 zouden deze mannen dronken zijn teruggekomen en betrokkene beledigd en geslagen hebben. De volgende dag zou betrokkene samen met zijn vrouw klacht hebben ingediend bij de lokale politie van Etchmiadzine. Toen deze politie de naam 'T.' zou gehoord hebben zouden ze gesteld hebben betrokkene niet te kunnen helpen. Op 12 augustus 1999 zou betrokkenes huis zijn beschoten. Hierna zou hij met zijn gezin bij een vriend in Etchmiadzine gaan wonen zijn. Op 30 augustus 1999 zouden ze Armenië verlaten hebben en naar Krasnodar (Rusland) gegaan zijn. Op 28 september 1999 zou betrokkene samen met zijn zoon naar België vertrokken zijn waar ze op 4 oktober 1999 zouden zijn aangekomen. De volgende dag startte betrokkene er zijn asielprocedure. Betrokkenes zoon staat op zijn bijlage 26 bis bijgeschreven. Betrokkenes vrouw en dochter zouden nog in Krasnodar verblijven. Betrokkene is in het bezit van zijn geboorteakte en van een medisch attest dd. 25 augustus 2000.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde (zie CGVS p.2) het Azerbeidzjaanse staatsburgerschap te bezitten aangezien zijn laatste propiska adres te Dashkistan (Azerbeidzjan) was. Hij stelde eveneens (zie CGVS p.4-5) dat hij als vluchteling geregistreerd werd in Armenië toen hij in 1988 geëvacueerd werd uit Azerbeidzjan, maar dat de Armeense autoriteiten tot aan zijn vlucht in 1999 nog geen wettelijke voorzieningen hebben getroffen voor etnisch Armeense vluchtelingen. Betrokkene verklaarde op diverse tijdstippen het Armeense staatsburgerschap te hebben aangevraagd maar dit werd hem, en de andere etnisch Armeense vluchtelingen, steeds geweigerd. Betrokkenes beweringen zijn echter niet in overeenstemming te brengen met informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, zodat er geen geloof kan gehecht worden aan deze beweringen. Artikel 10 lid 2 van de Wet op het Staatsburgerschap van de Republiek Armenië (op 16 november 1995 aangenomen en in werking getreden) stelt dat personen afkomstig uit andere voormalige Sovjetrepublieken die op 16 november 1995 minstens drie jaar permanent woonachtig op het grondgebied van Armenië zijn, het staatsburgerschap van Armenië verwerven. Dat het beleid van de Armeense autoriteiten gericht is op de naturalisatie van etnisch Armeense vluchtelingen blijkt ook uit het feit dat de termijn van drie jaren voorafgaand verblijf niet van toepassing is op een persoon die van etnisch Armeense origine is en woonachtig is op Armeens grondgebied. Aldus dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene, een in Armenië geregistreerde vluchteling van etnisch Armeense afkomst, op vrij eenvoudige wijze (door slechts een verzoekschrift in te dienen) het Armeense staatsburgerschap kon verkrijgen. (bron : Situatie in Armenië, Ministerie van Buitenlandse Zaken (Nederland), dd. 11/12/1998,p.35). Gezien betrokkene verklaart in Armenië als vluchteling geregistreerd geweest te zijn, is Armenië zijn laatste land van legaal verblijf en dient zijn aanvraag dan ook ten overstaan van Armenië beoordeeld te worden. Ook stelde betrokkene dat etnisch Armeense vluchtelingen afkomstig uit Azerbeidzjan "niet als mens worden beschouwd" in Armenië (zie CGVS p.4.). Er dient echter op gewezen te worden dat Robert Kotcharian, een etnische Armeen afkomstig uit Azerbeidzjan, in 1998 met 59,5 % van de stemmen van de bevolking tot president van Armenië werd verkozen (bronnen : <http://www.agora.stm.it/elections/election/armenia.htm>; SWB, SU/3192 F/1, 3 april 1998; Le Soir, 04/04/1998). Aldus kan men stellen dat betrokkenes verklaringen niet in overeenstemming te brengen zijn met de werkelijke situatie in Armenië.

Verder dient er te worden opgemerkt dat de feiten die betrokkene aanhaalt niet getuigen van een systematische en daadwerkelijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Betrokkene zou problemen gekend hebben met 'T.' en zijn vrienden. Nergens uit zijn relaas blijkt dat hij werd geëvacueerd door de Armeense autoriteiten. Betrokkene verklaarde wel dat 'T.' bevriend was met vice-minister van defensie Grigorian (zie CGVS p.6), maar hij verklaarde eveneens geen moeilijkheden te hebben gekend met deze laatste (zie CGVS p.8). Aldus lijkt betrokkenes probleem eerder op een persoonlijk conflict met 'T.' en zijn vrienden, wat een gemeenrechtelijke aangelegenheid is en buiten de toepassing van de Conventie van Genève valt.

Tenslotte dient er te worden opgemerkt dat betrokkene éénmaal klacht heeft neergelegd bij de politie toen hij door 'T.' en zijn vrienden werd mishandeld (zie CGVS p.6). Hij heeft echter geen andere politiediensten opgezocht of een klacht neergelegd bij een rechtbank. Nadat betrokkenes huis was beschoten heeft betrokkene evenmin de bevoegde autoriteiten hiervan op de hoogte gesteld (zie CGVS p.7).

Nergens uit betrokkene's relaas blijkt dat hij omwille van één van de redenen vermeld in de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen beroep doen op de Armeense overheid. Aldus kan men stellen dat betrokkene heeft nagelaten om met alle mogelijke middelen de bescherming van zijn autoriteiten te verkrijgen.

De door betrokkene neergelegde documenten wijzen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet vermits zijn geboorteakte enkel persoonsgegevens bevat die niet in twijfel worden getrokken en het medisch attest dd. 25 augustus 2000 met de beschrijving van betrokkene's littekens gebaseerd is op veronderstellingen ("zouden en kunnen", "zou hebben opgelopen") maar geen bewijs levert als zou betrokkene vervolgd zijn in Armenië omwille van één van de redenen vermeld in de Conventie van Genève.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 21 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij de schending inroept van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van "het recht op verdediging en het recht om zijn volledig standpunt naar voor te brengen";

Overwegende dat het recht van verdediging niet van toepassing is op de asielprocedure die van louter administratieve aard, en niet van jurisdictionele aard is; dat geen enkele wetsbepaling noch enig rechtsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt de asielaanvrager over alle omstandigheden van de zaak, zelfs degene waarvan deze geen gewag heeft gemaakt, te horen;

Overwegende dat trouwens uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij de kans heeft gehad haar standpunt naar voor te brengen; dat zij werd verhoord door de Dienst Vreemdelingenzaken; dat zij haar beroep tegen de ministeriële beslissing heeft kunnen motiveren; dat zij werd verhoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de commissaris-generaal de door hem vastgestelde tegenstrijdigheden niet tijdens het verhoor zelf, indien dit al mogelijk ware, dient kenbaar te maken aan de verzoekende partij;

2.2. Overwegende dat in het tweede middel de verzoekende partij opnieuw de schending inroept van het recht van verdediging; dat de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen zou gebruik hebben gemaakt van stukken die niet zouden zijn “overgelegd”;

Overwegende dat, daargelaten de vraag of het beginsel van het recht van verdediging te dezen toepasselijk is, de stukken waarover sprake zich in het administratief dossier bevinden; dat de verzoekende partij van die stukken kennis heeft kunnen nemen, maar nalaat deze aan kritiek te onderwerpen of te stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou hebben uit afgeleid;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig april tweeduizend en twee, door

|        |              |                       |
|--------|--------------|-----------------------|
| de HH. | E. BREWAEYS, | wnd. kamervoorzitter, |
|        |              | staatsraad,           |
|        | L. JOLIE,    | griffier.             |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**L. JOLIE.**

**E. BREWAEYS.**